

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 119/2019-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho prerokoval ústavnú sťažnosť advokáta [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 79/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 79/2010 porušené boli.

2. JUDr. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 119/2019-9 zo 6. júna 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“ alebo aj „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 79/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 22. marca 2010 podal na okresnom súde návrh, ktorým sa domáhal ochrany osobnosti. V konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 79/2010 sa uskutočnilo pojednávanie 3. novembra 2014 a následne okresný súd konanie zastavil z dôvodu litispendencie. Proti zastaveniu konania sa sťažovateľ odvolal a Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) uznesením z 29. februára 2016

rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 79/2010 zo 6. októbra 2016 konanie zastavil. Sťažovateľ sa proti uzneseniu o zastavení konania 21. októbra 2016 odvolal a zároveň upravil žalobu, čo sa týka výšky náhrady škody.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 79/2010 boli porušené, prikázal mu v jeho právnej veci konať bez zbytočných prietáhov a zároveň mu priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 €.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a ďalšie podania sťažovateľa

4. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a zároveň ho vyzval, aby oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci.

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. 1 Spr V/404/2019 z 18. júla 2019. Po uvedení úkonov súdu v ich chronologickom poradí predseda okresného súdu uviedol, že dospel k záveru, že „*súd vo veci nekonal efektívne a sústredene. Odvolací súd dvakrát zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, čo spôsobilo v konečnom dôsledku zbytočné prietahy v konaní. K celkovej dĺžke konania však prispel aj samotný sťažovateľ, ktorý podal na súd návrh, ktorý nemal náležitosti podľa ust. § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 a 2 v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, preto bol dvakrát vyzývaný na odstránenie väd návrhu.*“.

6. Predseda okresného súdu ďalej uvádza: „*V prípade, že ústavný súd dospeje k záveru, že ústavné právo sťažovateľa postupom Okresného súdu Košice I porušené bolo a že mu prizná finančné zadostučinenie, aby zohľadnil aj mieru zavinenia sťažovateľa, pretože sťažovateľ okrem iného v priebehu konania menil žalobný nárok a rozširoval okruh žalovaných.*“ Predseda okresného súdu zároveň súhlasil, aby ústavný súd o sťažnosti rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.

7. Na výzvu ústavného súdu sťažovateľ zaslal k vyjadreniu predsedu okresného súdu stanovisko, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 8. augusta 2019. Uviedol, že je pre neho „*absolútne neprijateľný akýkoľvek pokus o zdôvodnenie či dokonca o ospravedlnenie evidentných a absolútne neodôvodnených prietahov v konaní zavinených zo strany samotných sudcov príslušného súdu*“, pričom poukázal na premet konania a tiež na skutočnosť, že na prietahy v napadnutom konaní upozorňoval „*vedenie súdu na niekoľkých doslova vynútených stretnutiach so zástupcami vedenia OS Košice I...*“.

8. Keďže sťažovateľ bol poučený o tom, že ak nebude v stanovenej lehote žiadne jeho stanovisko ku konaniu ústneho pojednávania ústavnému súdu doručené, ústavný súd bude toho názoru, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania. Predseda okresného súdu s upustením od ústneho pojednávania súhlasil a ústavný súd od ústneho pojednávania upustil, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Obsah súdneho spisu okresného súdu v napadnutom konaní

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 79/2010, ako aj z chronologického prehľadu úkonov uvedených vo vyjadrení predsedu okresného súdu ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

Konanie vo veci sp. zn. 10 C 79/2010 sa začalo 23. marca 2010. Predmetom konania je žaloba o ochranu osobnosti. Vec bola pôvodne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Miklušovi.

Po zabezpečení prípravy pojednávania podľa § 114 Občianskeho súdneho poriadku súd vyzval uznesením č. k. 10 C 79/2010-16 z 18. februára 2011 žalobcu, aby doplnil návrh na začatie konania, keďže nespĺňal všetky zákonom stanovené náležitosti. Žalobca doručil súdu doplnenie návrhu 23. marca 2011.

Uznesením č. k. 10 C 79/2010-23 zo 17. mája 2011 súd opätovne vyzval žalobcu na doplnenie žalobného návrhu, ktorý tento doručil súdu 9. júna 2011.

Uznesením č. k. 10 C 79/2010-71 z 20. októbra 2011 súd konanie v časti o zaplatenie sumy 200 000 € zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. novembra 2011.

Prvé pojednávanie vo veci súd nariadil na 11. apríl 2012, ktoré následne odročil na neurčito z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu.

Dňa 24. apríla 2012 žalobca doručil súdu námietku zaujatosti všetkých sudcov Okresného súdu Košice I, Košice II a Košice-okolie, a taktiež sudcov Krajského súdu v Košiciach.

Dňa 7. júna 2012 bola vec po preradení sudcu JUDr. Mikluša na trestný úsek pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Kudlovskej.

Dňa 26. septembra 2012 žalobca doručil súdu späťvzatie námietky zaujatosti. JUDr. Kudlovská nariadila pojednávanie vo veci na 1. október 2013, ktoré bolo následne odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti sudkyne.

Ďalšie pojednávanie súd nariadil na 14. november 2013, na ktorom žalobca navrhol, aby súd pripustil zmenu návrhu a taktiež rozhodol o pripustení ďalších účastníkov do konania. Pojednávanie bolo odročené na 4. február 2014.

Uznesením č. k. 10 C 79/2010-123 z 10. decembra 2013 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaného vstúpili ako žalovaný v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, a žalovaný v 3. rade Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný v 3. rade 3. januára 2014.

Pojednávanie nariadené na 4. február 2014 bolo z dôvodu podaného odvolania zrušené.

Spis bol predložený krajskému súdu 18. februára 2014.

Uznesením č. k. 6 Co/84/2014-143 z 10. júna 2014 krajský súd odvolanie odmietol.

Uznesením č. k. 10 C 79/2010-184 z 3. novembra 2014 súd pripustil zmenu žalobného návrhu a konanie zastavil. Proti uzneseniu podal odvolanie žalobca podaním doručeným súdu 28. novembra 2014.

Spis bol predložený krajskému súdu 30. januára 2015.

Uznesením č. k. 3 Co 70/2015-218 z 29. februára 2016 krajský súd zrušil uznesenie vo výroku o zastavení konania a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 79/2010-225 zo 6. októbra 2016 podanie žalobcu doručené súdu 7. januára 2014 (návrh na zmenu žalobného návrhu) odmietol a žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov konania (k tomuto uzneseniu bolo vydané opravné uznesenie 11. novembra 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. decembra 2016). Proti uzneseniu podal odvolanie žalobca 21. októbra 2016.

Spis bol predložený krajskému súdu 27. júna 2017.

Uznesením č. k. 5 Co 253/2017-318 z 27. apríla 2018 krajský súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Uznesením č. k. 10 C 79/2010-330 z 13. septembra 2018 súd priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov v plnom rozsahu.

Na pojednávaní 6. novembra 2018 súd vec prerokoval a vo veci vyhlásil rozsudok. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca podaním doručeným súdu 5. februára 2019.

Spis bol predložený krajskému súdu 21. mája 2019.

IV.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

13. Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

V.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzali zbytočným priet'ahom, konali hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

19. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že prípadná právna či faktická zložitosť napadnutého konania nemohla mať žiadny vplyv na jeho doterajší priebeh, keďže okresný súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

20. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ počas

konania niekoľkokrát menil, resp. dopĺňal petit žaloby (23. marca 2011, 12. októbra 2011, 14. novembra 2013, keď navrhol aj prístupenie účastníkov do konania na strane žalovanej, 7. januára 2014), napokon ho i sám okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 79/2010 zo 16. augusta 2016 vyzval na odstránenie väd podania v súvislosti s úpravou petitu zo 7. januára 2014 a dokonca i v odvolaní proti uvedenému uzneseniu došlo zo strany sťažovateľa k úprave, resp. doplneniu petitu žaloby. Až rozhodnutím odvolacieho súdu z 27. apríla 2018 došlo k ustáleniu petitu žaloby vo veci, o ktorej mal okresný súd meritórne rozhodnúť. Uvedené skutočnosti prispeli k predĺženiu doterajšieho priebehu konania, a teda sčasti majú aj priamu príčinnú súvislosť so vzniknutými prierahmi. Ústavný súd tieto skutočnosti zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní primeraného zadosťučinenia.

21. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prierahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Zo súdneho spisu sp. zn. 10 C 79/2010 vyplýva, že okresný súd začal vo veci konať až takmer po roku od doručenia žaloby. V doterajšom priebehu napadnutého konania sa opakovane vyskytovali obdobia nečinnosti súdu, či už dlhodobej (od októbra 2011 do novembra 2013) alebo krátkodobej (od februára 2016 do októbra 2016, od októbra 2016 do júna 2017). Podľa názoru ústavného súdu bol procesný postup okresného súdu v napadnutom konaní aj nesústredený a neefektívny, o čom najvýznamnejšie svedčí skutočnosť, že po vyše deviatich rokoch konania a vykonaní dokazovania vo veci okresný súd zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. O nesústredenej činnosti okresného súdu svedčí i jeho uznesenie zo 6. októbra 2016, ktoré bolo stranám doručené bez uvedenia kompletného dátumu jeho vydania, čo musel následne okresný súd napraviť opravným uznesením z 11. novembra 2016.

23. Takýto postup súdu nesmeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníka konania v primeranom čase, a preto nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

24. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zohľadnil najmä doterajšiu celkovú dĺžku namietaného konania (viac ako deväť rokov), dôvod, pre ktorý okresný súd zamietol žalobu, správanie sťažovateľa v napadnutom konaní, ktoré malo nepochybne podiel na jeho predĺžení, ako aj neefektívny a nesústredený postup súdu, ktorý bol poznamenaný obdobiami jeho krátkodobej či dlhodobej nečinnosti. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

VI.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a nevyhovenie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k príkazu konať vo veci

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

26. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie,

v tejto lehote priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplataenia.

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, pričom neuviedol dôvody, z akých sa ho domáha.

28. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Vzhľadom na konštatované zbytočné prieskumy, nesústreďený a neefektívny postup okresného súdu a zjavne neprimeranú dĺžku rozhodovania okresného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy správanie sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku rozhodnutia).

30. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

31. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa, svojou nečinnosťou vo veci konal.

32. Napriek tomu, že ústavný súd rozhodol o porušení sťažovateľovho označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, nedal okresnému súdu príkaz konať, majúc na zreteli skutočnosť, že v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti bolo v právnej veci sťažovateľa už meritórne rozhodnuté a vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, teda sa nachádzala už mimo procesnej dispozície okresného súdu. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 3 výroku rozhodnutia).

33. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu